

присъжителствувашитѣ избѣгваха да ги гледатъ, сякашъ чувстваха горчивъ укоръ въ тѣхъ. Иванка, жената на Витановъ, заповѣда на слугинята да донесе млѣко и се наведе надъ малкото. Помилва го по запотеното му челце, погука му, после го повдигна и подруска, но то не престана да плаче.

— Бедното ангелче! — въздъхна най-после тя. — Подхвърлено като кученце! Никой не го ще; всѣки гледа да се отърве отъ него. Колко безчовѣчни сме всички!

И следъ кратка пауза тя прибави, сякашъ се оправдаваше:

— Но какво да се прави? Азъ ще имамъ следъ петъ месеца свое! Не мога да гледамъ и чуждо!

Витановъ стискаше нѣкаква пжпчица на братата си и загрижено я погледна въ огледалото, но не продума нищо.

— Това е днешния свѣтъ! — замислено прибави тя. — Мизерията смазва народа, хората стигатъ до тамъ да хвърлятъ децата си като палета и у никого нѣма човѣчностъ да тури край на всичко това. Все пакъ азъ ще отида сама до Тіяневи и ще имъ предложа да го взематъ. Тя е бездетка и колко пжти ми е казвала че иска да вземе хранениче. Може пъкъ и да го приематъ.

— Казахъ ти да не отивашъ, но като не разбирашъ какво да правя? — отговори мжжътъ. — Да бѣхме имъ телефонирали отъ аптеката поне. Ама кога? То ще умре гладно докато се разправяме. За туй, ако отивашъ, тръгни веднага. И попитай какъ работи новото радио. Снощи бѣхме съ Генко въ магазина и обещаха да му пратятъ като нашето.

— Аманъ отъ твоето радио вече! Тукъ е сложенъ на карта човѣшки животъ, а ти радиото!